

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

VI. évfolyam, 33. szám

2017. január 23.

Nyílt levél a munkáltatóhoz!

Tisztelt „B+N”!

Nyílt levélben fordulunk Önökhöz, a velünk szemben elkövetett méltánytalanságok orvoslásáért. 2016. április 16-át követően lettünk az Önök munkavállalói, mondanunk sem kell nem saját akaratunkból: Korábbi munkáltatónk hozott egy döntést, amit el kellett fogadnunk.

Önök szerződés keretében kapták meg a munkát a MÁV-tól, de azt tapasztaltuk, hogy a szerződésben foglaltakat mégsem tartják be. Itt, Záhonyban az elmúlt évben és jelenleg is a legtöbb problémát a bérek és a béren kívüli kifizetések okozzák. 2016-ban jellemzően a bérszalagunkon megjelenő levonások – gondolunk itt tagdíjakra, SZÉP- és Egészségkártyára, utalványokra – mindig késve kerültek átutalásra. A tavalyi utolsó negyedéves utalványokat mind a mai napig nem kaptuk meg, pedig kötelességük lett volna 2017. január 15-ig kiosztani részünkre.

Biztosan Önök is tudják, hogy minimálbéréért dolgozunk, s minden forintba szükségünk van a megélhetésünkhöz. Elegünk van abból, hogy üres ígérekkel halmozzák el szakszervezetünk vezetőit, ők pedig bennünket. Mi a MÁV-nál normális munkaügyi keretek között voltunk foglalkoztatva, a járandóságainkat az előírt határidőben megkaptuk. Nem kérünk többet és mást, csak ami jár nekünk. Mi tisztességgel elvégezzük a munkánkat, Önök miért nem ezt teszik? Jobban örülnének, ha bírósághoz fordulnák problémáink megoldásáért?

Nem tűrjük, és nem tűrhetjük tovább a megaláztatásokat!

Üdvözlö Önöket hetvenegy elkeseredett munkavállaló!

Sikárcózzunk? Sikárcózzunk!

Már második hete tartja magát a kemény tél, immár második hete jégpálya a fél város. A „senki földje” pedig a buszmegálló és környéke. Csodálkozom, hogy még nem történt itt komolyabb személyi sérülés, hiszen a munkába igyekvő vasutas, vagy utas testi épségét veszélyeztetve közelíti meg a buszmegállót és a vasútállomást. Elgondolkodtató, hogy baleset esetén vajon kit terhelne a felelősség. A mostoha körülményeket figyelembe véve talán nem várható el, hogy minden négyzetcentiméter csúszásmentes legyen. Az viszont felháborító, hogy legalább egy ösvénynyi homok nem kerül a jégre.

Juhász Tiborné

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-286-1440, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselői Záhony

A várakozás csendje

Nem tudni, hogy a dátumnak van-e jelentősége, bár mostanában mindennek van, mindenesetre 1989-től létezik a magyar kultúra napja, mégpedig január huszonkettedikén, ami idén tegnapra esett. Az apropó, hogy Kölcsey Ferenc 1823. januárjában e napon lett kész a nemzeti imádságunkkal, falusiasabban befejezte végre a Himnuszt. Az alig pár hetes Petőfi még a gögicséléstől is messze járt, amikor Csekén – manapság Szatmárcseke – olyan költemény született, amelyet mindeddig senki nem tudott, vagy mert sem überelni, sem az eredeti kárára megcsonkítani. Nem is csoda, hiszen a „vérzivataros” szádokról emlékező mű a kezdetektől mind a mai napig aktuális. Másképpen időtálló, olyasmis, amire mi is vágyunk, például egy-egy megnyugtató, hosszútávon is működő végeredményre. Jó, ha optimistán tesszük, nem mindenki teheti.

Korántsem kicsi az igényünk, amit jó párszor megtapasztalhattunk már életünkben, de azért összejött néha, még ha nem is mindig örökérvényűen. Utóbbi valószínűleg illúzió, de ha kerüljük az utópiákat, akkor is reális az elvárásunk, hogy legyen valamennyire kiszámítható a jövőnk, tudjunk tervezni, ne csak álmodozni. Amiről már amúgy is leszokott a vasutas, mert az álmodozáshoz is kell némi kapaszkodó, valami, amit nevezhetünk reménynek, amennyiben az valóság közelebb, és nem az álmainkból való.

Tudják ezt nagyjaink is, mégsem igyekeznek jó kapaszkodóhoz segíteni bennünket. Összeültek ugyan a múlt héten az érdekképviselők, köztük szakszervezetünk képviselőivel, ám a konkrétumokkal egyelőre fukarkodnak. Sejjlik némi jó a kollektív szerződésünk környékén, várhatóan lesz foglalkoztatási megállapodás is, ami a jövőbe tekintve jó jel, és a caffetéria sem olyan gyérnek néz ki, mint pár hete gondoltuk. Kár, hogy mindez inkább kiindulási alap egy biztatóbb jövőhöz, a célhoz alig jutottunk közelebb. Viszont amíg tovább mehetünk, addig semminek nincs vége.

Igaz, nincs még vége a hónapnak sem, és hol van még az év vége? – kérdezhetnénk cinikusan, de ilyen nem akar senki. Azt viszont mindenki, hogy legyen végre valami hihető és reménykeltő a vasutasság jelenét, de főképp a jövőjét illetően. Azért, hogy az ugrásra készen állók lazítsanak, a maradni vágyóknak pedig ne kelljen a körmüket rágni amiatt, hogy az ugróbajnokok helyett is nekik kell majd dolgozni. Mert csak ők jöhetnek számításba, mindenki más ugróbajnokká lesz előbb-utóbb. Amíg vége nem szakad a sornak.

Ismét készül a három reprezentatív – MOSZ, VDSZSZ, VSZ – szakszervezet közös álláspontra. Azért ismét, mert már decemberben ismertették a munkáltatóval, de a jövő szerdán megismétlik. Remélhetőleg a közös vélemény alapján közös megállapodás születik a céggel is, amit február ötödikéig kell a nemzeti fejlesztési miniszter elé terjeszteni, ami ugye vasárnap. Ezért nyilván hamarabb érkezik majd az előterjesztés, ami azért is fontos lehet, mert a vasárnap nem igazán a munka napja. A szombat sem, de ki tudja, volt már példa arra, hogy a szombat eredményesebb volt, mint egy másik hétköznap. Addig is várakozunk tovább, és bízunk! Akár abban, hogy nem csak télen, de nyáron sem jön majd zivatar a vasutasra.

És közben gondoljunk csendben azokra is egy kicsit, akik még semmiről sem tehetek, mégis úgy döntött a sors, hogy Rómeó és Júlia városában vége szakadjon minden reményüknek...

Dolhai József

